

Herinneringen aan mijn ouders.

HERMAN JOSEPH SMEETS geb. 20sept. 1874 en
BERTHA KLERCKX geb. 14nov. 1881.

Het is alweer lang geleden (ik ben nu 73) maar sommige kleine voorvallen vergeet je nooit meer.

Ik was 14 jaar oud toen Papa stierf. Maar ik weet nog heel goed dat hij met veel plezier de «strontput» op de Logterheuvel ging leegmaken als mest voor de tuin. Hij moest dan van Mama een oude jas aantrekken die al erg vuil was. Ineens krijgt hij in de gaten dat het tijd is voor de kerk. Hij laat de boel liggen, stapt op de fiets en zit daar in zijn vuile jas, stinkend en wel, in de kerk.

Papa had geen last van menselijk opzicht. Aan tafel zat ik naast hem terwijl René aan de andere kant van de tafel de zaken dirigeerde. Als ik iets niet lustte kwam Papa mij te hulp. Als niemand keek ruilde hij stiekem onze borden. Dat zijn lieve herinneringen die ik nog bewaar.

Aan Mama heb ik er veel meer herinneringen. In 1944 werden Mama en ik ten eten genodigd bij een familie in Cuyk waar een communicant was. Tijdens het eten werd er over van alles gepraat. Mama vertelde dat ze van mij gehoord had dat er in Nijmegen mensen waren die in de kerk kaarsen stalen om hun aardappels op te bakken. Iedereen was ontzet behalve ik, want ik had het verhaal gefantaseerd en voelde me toch niet helemaal lekker.

In 1945 woonden we in Nijmegen in het huis van tante Laura, een nicht van Mama.

Er woonde in de mooiste kamer, met uitzicht op de St. Annastraat ook een diacones. Toen ze op een zondag weg was, installeerden we ons voor het raam van haar kamer. Mama had thee gezet en we genoten van dit stoute uitzicht tot plotseling zuster Hulshot, de diacones, thuis kwam en ons met vreselijke honden-ogen aanstaarde. Met overslaande stem schreeuwde ze alsof we iemand vermoord hadden. We dropen af met de staart tussen de benen. Maar we hebben er samen nog vaak om gelachen.

Nog dikwijls heb ik er spijt van dat ik de laatste jaren van haar leven zo weinig bij haar ben geweest. Mijn excuus was ons drukke gezin.

Nu denk ik daar anders over, allicht, nu ik zelf oud word en ook nog graag wat aandacht heb van mijn kinderen.

Ik hoop dat ik een klein beetje een indruk heb gegeven wat een lieve en fijne ouders ik heb gehad.

TREES, Maart 2000